

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **S. V.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou,
sídlem Masarykovo náměstí 193/20, 405 02 Děčín,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2018, č. j. 2066/DS/2018,
JID: 95777/2018/KUUK/Chyt,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2018, č. j. 2066/DS/2018, JID: 95777/2018/KUUK/Chyt, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, Odbor přestupkových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 29. 6. 2017, č. j. MM/OPD/ODN/649/2017/R (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč dle

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

§ 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Přestupku se dopustil tím, že dne 19. 12. 2016 v 8:07 hodin mimo obec, na 69,5 km dálnice D8 ve směru jízdy z Prahy do Drážďan mu jako řidiči motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky „X“, byla naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10 C, rychlost jízdy 161 km/h po odečtení tolerance radaru $\pm 3 \%$ km/h, tedy 156 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu na dálnici mimo obec o 26 km/h. Současně se žalobce domáhal i zrušení výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že již v řízení prvního stupně zejména namítl, že měření rychlosti bylo provedeno patrně v zatáčce, což zakazuje návod k obsluze použitého rychloměru. K této námitce doložil mapku z daného místa a navrhoval k tomu provést dokazování návodem k obsluze, ohledáním místa a zjištěním zakřivení měřeného úseku, což však správní orgán prvního stupně neprovedl a v důsledku toho má žalobce za to, že z žádného z provedených důkazů nevyplývá, že by měření bylo provedeno na rovném úseku. K této námitce žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2016, č. j. 1 As 26/2016-33 a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016-29. Žalobce provedené měření zpochybnil i s odkazem na to, že měla být provedena kalibrace rychloměru po pravděpodobné výměně pneumatik, přičemž ani k této námitce nebylo provedeno žádné dokazování.
3. Další námitka žalobce směřovala k nesprávnému úřednímu postupu správního orgánu prvního stupně, který vydal rozhodnutí, ačkoli byla podána námitka podjatosti. Žalobce poukázal na skutečnost, že doposud nebylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti. Ve své námitce podjatosti žalobce namítal systémovou podjatost všech pracovníků správního orgánu prvního stupně s poukazem na to, že mají zájem na ukládání pokut, neboť příjem z pokut je příjmem rozpočtu předmětného úřadu a za ukládání pokut jsou odměňováni. Trval na tom, že námitka byla podána včas, neboť lhůta k jejímu podání plyne od vědomosti účastníka řízení o důvodech podjatosti a nikoli o vědomosti jeho zmocněnce.
4. Z opatrnosti tak žalobce vznesl další námítky. Jednak namítal porušení práva na obhajobu, protože ve výroku rozhodnutí prvního stupně došlo k upřesnění předmětu řízení oproti tomu, jak byl definován v průběhu řízení. Teprve z výroku rozhodnutí se žalobce dozvěděl, na jakém kilometru dálnice se měl přestupku dopustit.
5. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvního stupně, neboť se správní orgán nijak nezabýval podmínkou měření rychlosti a jeho účelem. Účel měření nebyl podle žalobce zjevně dodržen, když měření probíhalo skrytě.
6. Dále namítl, že správní orgán se nezabýval ani tím, zda není na místě snížit pokutu dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nebo snížit náklady řízení popřípadě je vůbec neuložit.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

7. Dále namítal, že správní orgány nesprávně vyšly z názoru, že úřední záznam je důkazem, nadto listinou veřejnou s presumpcí správnosti.
8. Žalobce namítl i to, že správní orgán nijak neodůvodnil závěr, že přestupek byl zaviněn, ani nerozlišil, zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou, což sice učinil žalovaný, čímž však žalobce zkrátil na jeho možnosti odvolat se a v odvolání polemizovat s úvahami správního orgánu o zavinění. Navíc je toho názoru, že žalovaný řádně neodůvodnil závěr o nedbalosti vědomé. S poukazem na skutečnost, že z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, zda se jednalo o nedbalost nevědomou či vědomou, žalovaný nemohl dovodit závažnější zavinění, než jaké dovodil správní orgán prvního stupně, neboť by šlo o postup v rozporu se zákazem reformatio in peius.
9. Žalobce dále uvedl, že v řízení chybí důkazy, že by překročil rychlost nejvýše povolenou na místě 69,5 km dálnice podle výrokové části rozhodnutí, neboť z žádného důkazu se nepodává, že by se tak stalo, navíc podle fotodokumentace přestupku bylo místo měření na úseku 48 až 92,2 km a místo přestupku je tak podle důkazu určeno v úseku 44,2 km.
10. Závěrem uvedl, že nesouhlasí se zveřejněním rozhodnutí v jeho věci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu způsobem, aby v něm bylo uvedeno jeho jméno, příjmení nebo iniciály, rovněž tak jméno, příjmení, iniciály či sídlo zástupce žalobce, a to s odkazem na právo na ochranu soukromí a právo na informační sebeurčení. Rovněž uvedl, že § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 39/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, nemá oporu v zákonech, a v případě, že si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměli by být jejich jména, příjmení a sídla na webu Nejvyššího správního soudu zveřejňována v souvislosti s konkrétními kauzami.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k namítanému měření rychlosti v zatáčce žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že měření proběhlo na rovném úseku, což je doloženo fotografií z výstupu měření, kdy vozidlo zachycené na snímku jede přímým směrem na rovném úseku, přičemž ani přední kola jedoucího vozidla nejsou vytočená do žádného směru z důvodu zatáčení. Dále žalovaný uvedl, že z předložené mapy, kde žalobce vyznačil polohu vozidla, je patrné, že se jedná o rovný úsek a podle názoru žalovaného je rozhodujícím důkazem výstup z měřicího zařízení, které bylo k měření schváleno a ověřeno, což dokládá ověřovací list a toto měření provedla osoba k tomu náležitě proškolená, proto má žalovaný za to, že žalobcem navrhovaný důkaz Návod k použití měřicího zařízení je nadbytečný a žalovaný se k celé věci dostatečně vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí.
12. Co se týká námitky podjatosti, žalovaný odkázal na své sdělení ze dne 4. 6. 2018, které je součástí správního spisu.
13. K námitce na porušení práva žalobce na obhajobu žalovaný uvedl, že v příkazu sice chybí přesné označení místa spáchání přestupku, avšak tento příkaz byl na základě včasného odporu zrušen a v následném rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je místo přestupku dostatečně přesně určeno a navíc vydání rozhodnutí předcházelo ústní jednání, ke kterému se žalobce ani jím zvolený zmocněnec nedostavili.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21/2018

14. Ohledně námitky žalobce, že měření bylo provedeno skrytě, žalovaný uvedl, že je toho názoru, že Policie ČR je oprávněna při dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu v rámci svých kompetencí toto měření provádět.
15. K námitce žalobce týkající se možnosti snížení pokuty žalovaný uvedl, že nemohl přihlédnout k ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb., neboť tento nebyl v době spáchání přestupku a zahájení správního řízení účinný.
16. Co se týká námitky nedbalosti vědomé či nevědomé, žalovaný uvedl, že toto bylo dostatečně zdůvodněno v napadeném rozhodnutí.
17. Ohledně místa spáchání přestupku žalovaný uvedl, že toto je dostatečně uvedeno a doloženo v dokumentaci Policie ČR, když na záznamu o přestupku jsou uvedeny příslušné GPS souřadnice.
18. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Posouzení věci soudem

19. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 3. 1. 2017 bylo správnímu orgánu prvního stupně Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Odborem služby dopravní policie, Dálniční oddělení Řehlovice, doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit dne 19. 12. 2016 v 8:07 hod. na dálnici D8, km 69,5, ve směru jízdy z Prahy do Drážďan, kdy při řízení osobního motorového vozidla tov. zn. ŠKODA OCTAVIA, RZ „X“, nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici mimo obec. Součástí tohoto oznámení byl mj. úřední záznam, který rovněž obsahoval informace o osobním automobilu, jeho řidiči a specifikaci překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec, kdy žalobci na úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 130 km/h, byla naměřena rychlost 161 km/h (po odečtení odchylky 3% z naměřené rychlosti 156 km/h), dále i výstup z rychloměru výrobního čísla Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21/2018

12/0035 obsahující i souřadnice GPS místa měření, ověřovací list k rychloměru RAMER 10 C výrobního čísla 12/0035 a fotografie z místa spáchání přestupku. Osobní automobil tov. zn. ŠKODA OCTAVIA, RZ „X“, jehož řidičem byl dle předložených dokladů žalobce, překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec více než o 10 km/h a o méně než 30 km/h, a to v úseku kde je maximální dovolená rychlost 130 km/h. Řidič odmítl projednání v blokovém řízení.

23. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně doručil žalobci dne 20. 1. 2017 příkaz, kterým byl uznán žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta 1 500 Kč. Proti tomuto příkazu žalobce podal blanketní odpor, kterým byl příkaz zrušen a správní orgán prvního stupně ve věci nařídil ústní jednání na den 9. 3. 2017 v 10:00 hod., ke kterému řádně předvolal zmocněného zástupce žalobce. K ústnímu jednání před správním orgánem prvního stupně se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili. Zástupce žalobce následně dne 9. 3. 2017 v 16:34 doručil správnímu orgánu prvního stupně vyjádření ve věci. Správní orgán prvního stupně následně zástupci žalobce zaslal výzvu k seznámení se s dalšími podklady pro vydání rozhodnutí a dne 29. 6. 2017 ve věci rozhodl prvostupňovým rozhodnutím. Dne 2. 1. 2017 podal zmocněnec žalobce blanketní odvolání, které na výzvu doplnil podáním dne 17. 2. 2017, načež dne 8. 6. 2018 žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Podle obsahu spisu byla dne 28. 6. 2017 ze strany zástupce žalobce podána námitka systémové podjatosti, která byla dne 10. 7. 2017 předána nadřízenému správnímu orgánu k rozhodnutí. Sdělením ze dne 4. 6. 2018, č. j. 1946/DS/2018, bylo žalobci sděleno, že k jeho námitce podjatosti se v souladu s § 14 odst. 2 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) nepřihlíží.
24. Dne 24. 7. 2017 zaslal zástupce žalobce správnímu orgánu prvního stupně e-mail, jehož předmětem bylo „*Odvolávám se do rozhodnutí vydaném v řízení sp. zn. MM/OPD/ODN/649/2017/“X“*“. Tělo mailu bylo prázdné, proto správní orgán prvního stupně vyzval zástupce žalobce i samotného žalobce dne 2. 8. 2017 k doplnění odvolání, což ani žalobce ani zástupce žalobce ve stanovené pětidenní lhůtě neučinili, proto byl spis dne 22. 8. 2017 předložen nadřízenému správnímu orgánu k rozhodnutí o podaném odvolání. Doplnění odvolání zaslal zástupce žalobce správnímu orgánu prvního stupně až dne 22. 8. 2017.
25. Dne 8. 6. 2018 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.
26. Dle § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/h; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km/h a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km/h. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km/h.
27. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
28. Dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21/2018

29. Dle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení.
30. Dle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.
31. Dle § 68 odst. 2 správního řádu ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.
32. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, kde je uvedeno, že: „*NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třebas nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...*“
33. V nálezů Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, je uvedeno, že: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“
34. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, je konstatováno, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21/2018

35. Vzhledem k jednotlivým uplatněným žalobním námitkám se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí, neboť pokud by soud shledal tuto námitku důvodnou, byl by nucen rozhodnutí zatížené touto vadou bez dalšího zrušit, a to s poukazem na § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., aniž by se mohl zabývat dalšími žalobními tvrzeními. Žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí v širokém spektru otázek, především v tom, že odůvodnění formy zavinění bylo nesrozumitelné, dále chyběl podklad pro tvrzení, že pořídí-li rychloměr záznam z měření, proběhlo měření dle návodu k obsluze rychloměru, přičemž nebyl zjištěn skutkový stav, aby bylo možné konstatovat, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru a nedostatečně je odůvodněno i tvrzení, že měření neproběhlo v zatáčce.
36. Soud předesílá, že prvostupňové rozhodnutí a žalobou napadené rozhodnutí, tvoří jeden celek a jako takový je soud shledal přezkoumatelným, řádně odůvodněným v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán prvního stupně i žalovaný dostatečným způsobem reagovali na námitky, které žalobce písemně uplatnil v prvostupňovém a odvolacím řízení. Soud zdůrazňuje, že případné dílčí nedostatky odůvodnění nemohou zakládat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, podstatné je, zda správní orgán postavil své rozhodnutí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl podložený obsahem správního spisu, vyložil, na základě jakých podkladů ke skutkovým závěrům dospěl, jak podklady pro rozhodnutí hodnotil a jak věc právně posoudil. Přitom argumentace správního orgánu nemusí reagovat na každou dílčí připomínku účastníka řízení, to by vedlo, neboť to by vedlo k rozhodnutím nepřehledným a nesrozumitelným. V tomto směru lze shrnout, že je třeba vycházet z toho, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí není nutné, aby se žalovaný zabýval detailně každou dílčí námitkou odvolání, postačí, postaví-li proti odvolání ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci odvolací body jako celek neobstojí.
37. Soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou. Odůvodnění formy zavinění spáchaného přestupku není nesrozumitelné, neboť žalovaný se v napadeném rozhodnutí na str. 6 vyjádřil následovně: *“Pan S. V. svým způsobem jízdy, tak nerespektoval pravidla, které řidičům ukládá zákon o provozu na pozemních komunikacích, porušil zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nezpůsobí. Obviněný nedodržel jak míru povinné opatrnosti vyplývající z předmětných zákonných ustanovení, tak i míru opatrnosti, kterou jako řidič byl schopen v konkrétním případě vynaložit. Jedná se tedy o formu vědomé nedbalosti. Pan V. byl povinen znát příslušné ustanovení § 18 odst. 3) zákona o provozu na pozemních komunikacích a věděl nebo měl vědět, že porušuje pravidla řidiče.”* Soud trvá na tom, že v případě uvedeného odůvodnění nelze vypořádání dané námitky považovat za nepřezkoumatelné. Pro výrok rozhodnutí je podstatné, že přestupek byl spáchán z nedbalosti. Soud dále poznamenává, že upřesnění druhu zavinění oproti prvostupňovému rozhodnutí v daném případě nemělo žádný vliv na uloženou sankci, obzvláště za situace, kdy byla žalobci uložena pokuta na samé dolní hranici zákonného rozmezí. V současné době bližší rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí pak nemá žádné další konotace, a to ani při udělování bodů v registru řidičů. Proto nelze v předmětném upřesnění shledávat ani potenciální postup v rozporu se zákazem reformatio in peius.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21/2018

38. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, jelikož chyběl podklad pro tvrzení, že pořídí-li rychloměr záznam z měření, proběhlo měření dle návodu k obsluze rychloměru, přičemž nebyl zjištěn takový skutkový stav, aby bylo možné konstatovat, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru a nedostatečně je odůvodněno i tvrzení, že měření neproběhlo v zatačce, což nelze z fotografie z výstupu rychloměru seznat a navíc nebylo zjištěno, co je zatačkou podle návodu k obsluze rychloměru. Soud k tomuto konstatuje, že správní orgán prvního stupně se v prvostupňovém rozhodnutí k uvedenému vyjádřil a to zejm. na str. 6 a 7, když mj. uvedl, že z mapky, předložené žalobcem je patrné, že měření probíhalo na rovném úseku, nikoliv v zatačce a to samé je patrné i z fotografie, pořízené měřicím zařízením. Dále žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 40/2017, ve kterém bylo konstatováno, že v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení RAMER 10 C vyhodnocuje případné zakřivení úseku či prudkou změnu směru jízdy a pokud měření proběhne v rozporu s návodem k obsluze, resp. pokud by proběhlo v zatačce, jak tvrdí žalobce, tento přístroj by záznam neuložil a měření je anulováno.
39. K námitce neprovedení důkazu návodem k obsluze měřicího zařízení soud uvádí, že i s touto námitkou žalobce se žalovaný podrobně vypořádal na str. 7 napadeného rozhodnutí, neboť měření provedl řádně proškolený policista, který je z obsluhy radaru znalý, který se řídil návodem k obsluze. Tímto návodem se neřídí ani správní orgán ani řidič kontrolovaného vozidla, ale právě proškolený policista a výstup z měřicího zařízení nevykazuje žádné pochybnosti o tom, že by mohl být použit v řízení jako klíčový důkaz. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že návodem k obsluze se nemůže prokázat protiprávní jednání žalobce ani, že k překročení rychlosti nedošlo.
40. Na tomto místě je třeba uvést, že ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, vyplývá, že: „Žalovanému i krajskému soudu je nutno přisvědčit i s ohledem na skutečnosti, které jsou Nejvyššímu správnímu soudu známy z dosavadní judikatury. Například z rozsudku ze dne 23. března 2015, č. j. 17 A 33/2013 - 164 (byť věcně se netýkal námitky měření v zatačce) vyplývá, že v řízení před Krajským soudem v Plzni byl proveden důkaz návodem k obsluze radarového zařízení RAMER 10 C, z něhož vyplynulo, že měřicí jednotka vybírá úsek, který je nejvhodnější pro dosažení potřebné přesnosti měření. Činí tak tím, že vyhledá v posloupnosti změřených hodnot úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost. Po získání dostatečného počtu těchto měření je vypočtena průměrná hodnota rychlosti. Následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné. Dále zde bylo provedeno dokazování odborným vyjádřením, podle něhož při měření za jízdy je nejpřesnější nastavení úhlu z důvodu, že radarová hlava je zafixována v poloze 22 stupňů vůči ose měřicího vozidla a je vyloučeno, že by radar měřil pod jiným úhlem, protože jede v sousedním pruhu. Ačkoliv se nejedná o zcela totožný typ měřicího zařízení, považuje Nejvyšší správní soud vhodné poukázat též na svůj rozsudek ze dne 27. dubna 2016, č. j. 7 As 10/2016 - 47, kde uvedl: „Pokud stěžovatel vytýkal krajskému soudu závěr, že v případě neúspěšného výsledku ověření správnosti měření by došlo k anulaci výsledku měření, konstatuje Nejvyšší správní soud, že tento závěr učinil krajský soud na základě návodu předmětného měřicího zařízení RAMER 7CCD (bod 2. 3. návodu, který je založen v soudním spisu). Z návodu vyplývá, že v případě neúspěšného výsledku ověření

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21/2018

správnosti měření by došlo k anulaci výsledků měření a výsledek měření by se na displeji vůbec nezobrazil. K této problematice srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, či ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60.“ V posledně označeném rozsudku se výslovně uvádí: „Pokud byla rychlost vozidla stěžovatele rychloměrem zaznamenaná, metoda měření musela být v souladu s manuálem k obsluze.“ K obdobnému závěru jako v nyní řešené kauze dospěl navíc Nejvyšší správní soud (byť stručněji) již dříve, a to v rozsudku ze dne 2. března 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44, který se výslovně týká údajného měření rychlosti v zatáčce přístrojem RAMER 10 C.“

41. Soud k tomuto uvádí, že ve světle shora uvedené judikatury bylo nadbytečné provádět dokazování ve správním řízení návodem k obsluze, či prokazovat náležitosti výstupu z měření, když bylo opakovaně judikováno, že použitý rychloměr RAMER 10 C je plně automatizovaný systém, který v případě nedodržení metody měření dle návodu k obsluze nepořídí žádný výstup a měření anuluje. Nutno doplnit, že součástí správního spisu je i platný ověřovací list použitého rychloměru a ověření o proškolení s manipulací daného typu rychloměru policisty, jenž měření prováděl. Žalobci se nepodařilo výše uvedenými námitkami podstatu odůvodnění zpochybnit. Námitky žalobce o údajném pochybení žalované strany v tomto směru z výše uvedených důvodů vyhodnotil soud jako nedůvodné.
42. Soud podotýká, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí nelze zaměňovat s nesouhlasem s konstatovanými důvody rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tudíž přezkoumatelné.
43. Dle § 79a zákona o silničním provozu za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
44. Dle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu nejvyšší dovolená rychlost podle odstavců 3, 4 a 8 a nejvyšší dovolená rychlost stanovená místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích neplatí pro řidiče zpravodajských služeb, Generální inspekce bezpečnostních sborů a stanovených útvarů policie, Vojenské policie a celních orgánů, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem, je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost silničního provozu na pozemních komunikacích. Útvary policie stanoví ministr vnitra. Útvary Vojenské policie stanoví ministr obrany. Útvary celních orgánů stanoví ministr financí.
45. K námitce, že měření rychlosti nesledovalo zákonný účel zvyšování bezpečnosti silničního provozu, neboť měření prováděli policisté skrytě v neoznačeném vozidle a nepůsobili tak preventivně na ostatní řidiče soud sděluje, že ačkoliv ostentativní měření rychlosti s viditelnou symbolikou Policie ČR působí preventivně na účastníky provozu, kteří jsou ve vizuálním kontaktu s takto označenými hlídkami, a zvyšuje tak bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, obdobně působí na účastníky provozu i měření rychlosti policisty v neoznačených (civilních) vozech. Tento způsob měření má navíc ten efekt, že řidiči si nemohou být jisti, které civilní vozidlo jim může rychlost změřit, a tudíž preventivní funkce tohoto způsobu měření rychlosti má dopad na mnohem širší okruh řidičů. V § 79a zákona o silničním provozu pak není stanoveno, že by Policie České republiky měla provádět měření rychlosti výhradně ve vozech označených viditelnou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

policejní symbolikou. Správní orgány tudíž při obdržení podkladů od Policie České republiky, na jejichž základě bylo zahájeno řízení o přestupku, nebyly povinny se zaobírat otázkou jejich zákonnosti z toho důvodu, jestli měření rychlosti proběhlo výlučně za použití vozů označených viditelnou policejní symbolikou. Nadto žalobce tuto námitku během správního řízení nevzněsl. Soud dále dodává, že není možné ztotožňovat či zaměňovat pravomoci policie uvedené v § 79a zákona o silničním provozu a v § 158d trestního řádu.

46. Žalobce zpochybnil ověření použitého silničního radarového rychloměru RAMER 10 C s ohledem na možnost, že ode dne získání ověření rychloměru došlo k výměně pneumatik měřícího policejního vozidla. Taktéž obecně zpochybnil závěr, že dotčený rychloměr je plně automatizovaný a v případě, že nastane chyba v měření rychlosti, není vůbec pořízen snímek. Soud k tomuto uvádí, že v daném případě se jedná o plně automatizovaný rychloměr, který v případě jakékoliv chyby měření nahlásí chybu a rychlost vůbec nezměří. Pokud byla rychlost vozidla žalobce rychloměrem zaznamenána, metoda měření musela být v souladu s návodem k obsluze (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32). Ke zpochybnění ověření rychloměru s ohledem na pneumatiky měřícího vozidla viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016-41, který se zabýval měřením rychlosti měřícím zařízením RAMER 10 C (tedy stejným, kterým byla měřena rychlost v nyní posuzované věci), podle něhož *„výhrada stěžovatele k věrohodnosti provedeného měření, vycházející z výměny pneumatik na měřícím vozidle, je zjevně nedůvodná. (...) [P]odle konstantní soudní judikatury je pro věc klíčové, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). (...) Taktéž v rozsudku ze dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí. Pro pořádek možno připomenout, že stěžovatel si mohl vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku (srov. k tomu § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů).“* Ověření rychloměru není rovněž zpochybněno skutečností, že bylo uděleno autorizovaným metrologickým střediskem, jež je rovněž jeho výrobcem. Soud k tomuto konstatuje, že zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, tuto situaci nezakazuje, přičemž žalobce měl možnost požádat o ověření radaru dle citovaného zákona, jak konstatoval i Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku. V této souvislosti je nutno konstatovat, že měření rychlosti prováděl policista, jehož osvědčení o způsobilosti provádět měření s předmětným rychloměrem je součástí správního spisu. Podstatu odůvodnění žalobce výše uvedenou námitkou nezpochybnil.
47. K námitce žalobce, že ačkoliv byla dne 28. 6. 2017 podána žalobcem námitka podjatosti, žalovaný vydal dne 29. 6. 2017 prvostupňové rozhodnutí. K tomu soud uvádí, že z předloženého správního spisu vyplývá, že prvostupňové rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 26. 6. 2017 a dne 29. 6. 2017 bylo vypraveno, námitka systémové podjatosti byla zástupcem žalobce doručena správnímu orgánu prvního stupně mailem dne 28. 6. 2017, v 17:57 hod., je tedy naprosto pochopitelné, že vypravení prvostupňového rozhodnutí a námitka podjatosti se mohly minout, nehledě na to, že žalobce měl v průběhu řízení dost času tuto námitku uplatnit. V jednání správního orgánu prvního stupně tak nelze spatřovat

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nesprávný úřední postup. Žalovaný pak s vydáním napadeného rozhodnutí vyčkal až do posouzení podané námitky systémové podjatosti. Ve sdělení ze dne 4. 6. 2018 se nadřízený správní orgán správního orgánu prvního stupně zabýval obsahem podané námitky podjatosti a zejména se zabýval včasností jejího podání. Poukázal zejména na skutečnost, že žalobci byl dne 20. 1. 2017 doručen příkaz, ze kterého jednoznačně vyplývá, že úřadem, který bude projednávat jeho přestupkovou věc je Magistrát města Ústí nad Labem. Dne 24. 1. 2017 byla odeslána zásilka, kterou byl správnímu orgánu prvního stupně doručen odpor proti předmětnému příkazu. V průběhu správního řízení pak správní orgán prvního stupně ještě dvakrát písemně kontaktoval žalobce a žalobce podal další podání správnímu orgánu prvního stupně, aniž by jakkoli zmínil své podezření ze systémové podjatosti pracovníků správního orgánu prvního stupně. Svou námitku podjatosti žalobce doručil správnímu orgánu prvního stupně až dne 28. 6. 2017, tedy po více než šesti měsících od zahájení správního řízení doručením příkazu žalobci. Veškerá podezření ze systémové podjatosti pracovníků správního orgánu prvního stupně vyplývají z platné právní úpravy týkající se využití příjmů z ukládaných pokut. Žalobci ani jeho právnímu zástupci nic nebránilo se s touto právní úpravou seznámit již v době zahájení správního řízení. S ohledem na uvedenou skutečnost shledal soud, že posouzení žalobcem uplatněné námitky podjatosti jako námitky, která nebyla podána bez zbytečného odkladu, bylo ze strany nadřízeného orgánu správního orgánu prvního stupně zcela oprávněné. Dle soudu byla námitka žalobce posouzena zcela v souladu s platnou právní úpravou a řádně zjištěným skutkovým stavem jako námitka, ke které se nepřihlíží.

48. V případě námitky, ke které se nepřihlíží, se o námitce nemůže rozhodovat, ale účastníku řízení se tato skutečnost sdělí, což bylo provedeno sdělením Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 4. 6. 2018, č. j. 1946/DS/2018. V takovém případě se nejedná o správní rozhodnutí a není proti sdělení přípustný opravný prostředek. Proto žalovaný nepochybil, když ve věci rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím po vyřízení žalobcovy námitky podjatosti, aniž by vyčkával vyřízení žalobcova údajného podání, kterým se pokoušel odvolávat proti předmětnému sdělení o vyřízení námitky podjatosti.
49. K námitce upřesnění místa spáchání přestupku v prvostupňovém rozhodnutí oproti vymezení přestupku ve vydaném příkazu, soud sděluje, že se nejedná o změnu určení místa spáchání přestupku, nýbrž o upřesnění, a nadto se nejednalo pro žalobce o novou informaci, k níž se nemohl během správního řízení vyjádřit, když tato informace byla žalobci známa z výstupu z rychloměru, který byl součástí správního spisu, do kterého měl zmocněnec žalobce možnost nahlédnout. Dále k tomu nutno uvést, že pokud žalobce namítá, že není zřejmé z podkladů rozhodnutí, že měření bylo provedeno na 69,5 km dálnice D8, pak z výstupu měřicího zařízení jsou jasné patrné souřadnice místa, na kterém bylo měření provedeno. Na tomto místě soud podotýká, že vymezení přestupkového jednání při zahájení řízení je významné z hlediska zajištění totožnosti skutku, tedy aby bylo patrné, které jednání je považováno za jednání deliktní a bylo zamezeno možnosti dvojího stíhání za totéž jednání. Tomuto účelu vymezení skutku v předmětném příkaze vyhovovalo, neboť žalobce se nemohl dopustit v přesně určeném čase na dálnici D8 zaměnitelného deliktního jednání. Skutečnost, že přesné vymezení úseku dálnice, na kterém došlo k měření rychlosti až v prvostupňovém rozhodnutí je určitým pochybením správního orgánu prvního stupně, ale toto pochybení dle soudu nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a nemohlo zkrátit žalobce na jeho právech. Neobstojí ani poukaz na různé rychlostní limity na dálnici D8, neboť žalobci bylo kladeno za vinu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

překročení maximální dovolené rychlosti na dálnici – 130 km/h. Vyšší rychlostní limit na veřejných komunikacích neexistuje. Proto v této skutečnosti soud neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

50. Co se týká námitky žalobce, že se správní orgán nezabýval možností snížení pokuty podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., k tomu soud uvádí, že v době spáchání přestupku a zahájení správního řízení před správním orgánem prvního stupně nebyl tento zákon účinný, proto nelze přisvědčit ani této námitce žalobce. Účinnost tohoto zákonného ustanovení nastala dnem 1. 7. 2017. Ve vztahu k případné retroaktivní aplikaci právní úpravy svědčící ve prospěch žalobce soud uvádí následující. Dle ust. § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky pokutu lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
51. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, dostupném na www.nssoud.cz, k povaze institutu mimořádného snížení výměry pokuty uvedl, že *„zákonodárce nekoncepoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...) Pokud vůbec nelze uvažovat o tom, že by v konkrétním případě mohly být naplněny podmínky typově vypočtené v § 44 odst. 1, a stěžovatel se využití tohoto mimořádného institutu ani v řízení před správními orgány nedomáhal, neměl žalovaný ani povinnost v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit, zda podle jeho názoru byl důvod pro aplikaci tohoto ustanovení a jak využil svého diskrečního oprávnění založeného citovaným ustanovením.“*
52. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce v průběhu správního řízení aplikaci institutu mimořádného snížení výměry pokuty nenavrhoval, ačkoliv tak v podaném odvolání učinit mohl, a to s ohledem na skutečnost, že zákon o odpovědnosti za přestupky nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017 a žalobce doplnil své odvolání až dne 22. 8. 2017. V podaném odvolání neuvedl žalobce žádné skutečnosti, které by šlo podřadit pod důvody, pro které by mohl správní orgán přistoupit k mimořádnému snížení výměry pokuty dle ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Za této situace, kdy se žalobce výslovně aplikace ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky nedomáhal a ani nepoukázal na relevantní okolnosti případu, které by mohly jeho užití odůvodnit, nelze než uzavřít, že žalovaný nikterak nepochybil, pokud se možností mimořádného snížení výměry pokuty v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně nezabýval. Stejně tak se žalobce nedomáhal snížení částky stanovené jako náhrada nákladů řízení. Ani v tomto směru není pochybením, že se touto otázkou žalovaný nezabýval.
53. K nekonkrétní námitce, že správní orgány vycházely z názoru, že úřední záznam je důkaz, soud konstatuje, že závěry správních orgánů o vině žalobce nebyly založeny na obsahu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

úředních záznamů, ale vycházely z hodnocení důkazů předložených policií a provedených při ústním jednání správního orgánu, kdy byl proveden důkaz oznámením o přestupku včetně jeho příloh. Tyto podklady jsou součástí správního spisu a žalobci byla řádně dána možnost se s nimi seznámit před vydáním prvostupňového rozhodnutí.

54. K závěrečnému nesouhlasu ohledně zveřejňování a anonymizace osobních údajů žalobce a jeho zástupce soud konstatuje, že tento není v nyní projednávané věci relevantní a soud se jím nikterak nezabýval, avšak k této problematice již existuje judikatura, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35.
55. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu, s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného právního předpisu, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
56. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. ledna 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)